

E Š L I E L S T O N

A N A T O M I J A
J E D N O G
A L I B I J A

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Ashley Elston

ANATOMY OF AN ALIBI

Copyright © 2026 by Ashley Elston

This edition is published by arrangement with Sterling
Lord Literistic, Inc. and ANA Sofia

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dinu

Alibi: odbrana koju iznosi optuženi u kojoj tvrdi da se u trenutku izvršenja krivičnog dela za koje je optužen nalazio na nekom drugom mestu, i da shodno tome nije mogao da ga izvrši.

ADVOKATSKA KOMORA LUIZIJANE

POGLAVLJE 1

Obri

ALIBI

SUBOTA, 10. OKTOBAR

Kratko klimam glavom i barmen uzima bocu džina. Za četrdeset pet minuta otkako sedim na ovoj barskoj stolici, broj gostiju neprekidno se uvećava i drago mi je što je lokal bio koliko-toliko prazan kad sam stigla. Stari drveni podovi stvarno daju lokalu onu starinsku, kantri atmosferu, ali su me doslovno napali čim sam ušla. Zamalo sam oborila konobara sa poslužavnikom punim pića, zajedno s nekim gostima čija je jedina krivica bila što su stajali preblizu kad mi se štikla od osam centimetara zaglavila između dve podne daske. Te cipele neću tek tako zaboraviti.

Drugi negroni ove večeri pojavljuje se preda mnom. „Nešto za jelo?“

Kratko gledam barmenovu pločicu s imenom. „Ne, hvala, Reju. Večeras samo pijem.“

Odlazi do frižidera i vadi dva piva ultra za devojkicu koja se uđenula između moje i susedne stolice, dok se ja pripremam za prvi gutljaj. Uspevam da ne iskrivim lice dok malčice gutam. Napredujem.

„Sigurna si da ti se sviđa kako ga spremam?“

Rej mi je posvetio punu pažnju, a ona dva piva u ruci je zaboravio. Možda i ne delujem toliko pribrano kao što sam mislila.

Iznenadio se kad sam naručila prvi koktel. Izgleda da ovde gosti više vole jednostavnija pića, pivo i žestinu.

„Da, tačno kako treba.“ I stvarno je spremljen tačno kako bi trebalo. Nije on kriv što ja mrzim džin. Dižem čašu i otpijam dugačak gutljaj, i samo se nadam da neću morati da odjurim u ve-ce da povratim.

On deluje zadovoljno pa se opet okreće onoj devojci, pruža joj dva piva i uzima nekoliko zgužvanih novčanica.

Kuckam po ekranu telefona i vidim da je prošlo samo sedam minuta otkad sam ga poslednji put pogledala. Moram da ostanem bar još sat vremena. Kad bih samo mogla da mešam piće isto kao što bih prebirala po neželjenoj hrani na tanjiru – samo da se Rej ne uvredi.

Par desno ostavlja nekoliko dolara na šanku i odlazi, ali stolica do mene ostaje prazna samo tren ili dva.

„Miler lajt“, kaže čovek pošto ga Rej pita šta želi.

Otpija dugačak gutljaj čim je pivo stiglo. „Jebote, kakav dan“, mrmlja sebi u bradu, pa dlanom prelazi preko lica.

Uf, to je dobro poznat osećaj. I ja bih mogla da kažem potpuno isto za svoj dan. Znam šta je meni zagorčalo život, ali grizem se za jezik da ga ne pitam šta je njega snašlo. Podsećam se da nisam ovde zbog ćaskanja sa neznancima, koliko god želela da prekratim vreme do kraja večeri.

Čovek se okreće ka meni, kao da ga privlače pitanja koja ne želim da izgovorim. Odmerava me i ja povlačim ruku sa šanka, sakrivam je u krilu pre nego što primeti prilično veliki dijamantski prsten i burmu od platine na levoj ruci.

Umesto da analiziram zašto sam to uradila, pomeram se na stolici. Leđima sam okrenuta šanku i osmatram prizor pred sobom. U baru je polumračno, a dim je sve dodatno zamutio.

Samo nekoliko trenutaka kasnije on oponaša moj pokret. Deli nas bar pola metra, ali to što tako sedimo, jedno pored drugog, deluje čudno prisno.

U očajničkoj potrebi da nečim ispunim preostalo vreme, naginjem se ka njemu. „Jesi li ranije slušao ovaj bend?“

Reflektori obasjavaju tri instrumenta na maloj bini u uglu. Muzičari su završili sa tonskom probom odmah pošto sam stigla, ali su se onda smestili za kraj šanka, gde sada zabavljaju neke ženske na devojačkoj večeri. Sudeći po svemu, živa svirka neće skoro.

„Nisam.“ Glas mu je dubok, topao. Pokazuje glavom prema tri bilijarska stola na drugom kraju prostorije. „Većina ljudi ovamo dolazi da igra bilijar i pije, a ne zbog muzike.“ Dugački nizovi žetona duž ivica stolova označavaju redosled zakazanih partija. Izgleda da morate da dodete baš rano ako želite da igrate. „Geri, vlasnik, ima katastrofalan muzički ukus, tako da nemoj mnogo od njih da očekuješ.“

Krišom posmatram neznanca pored sebe dok on gleda najbližu partiju. Deluje da smo vršnjaci, što znači da će za koju godinu napuniti trideset. Privlačan je, ali deluje pristupačno, a to je najbolja kombinacija. Po preplanulom licu i grubim šakama jasno je da ne radi u kancelariji, ali ispeglana košulja govori da se trudi oko izgleda kad izađe. Nema burmu. Na ruci mu je lep sat. Sve u svemu, prilično je zgodan.

Gleda moju čašu, koja je i dalje gotovo puna, ali se sada piće očigledno razblažilo, pošto se led otopio a kapi kondenzacije natopile su salvetu ispod nje.

„Hoćeš nešto drugo?“ Okreće se ka meni, a ja se okrećem ka njemu, tako da smo sad gotovo licem u lice.

„Ne mogu da poručim ništa više“, kažem i sležem ramenima.

Naginje glavu dok razmišlja o mojim rečima. „Naručiću ti ja nešto drugo.“ To nije pitanje.

Pogled mi se spušta na bocu u njegovoj ruci.

On diže pivo i pokazuje dva prsta. Ne mogu da pogledam Reja kad spusti jedno pivo pred mene. Čim se okrenuo, sklanjam koktel i uzmem pivo, ali pre nego što uspem da otpijem, on kucka grlicem svoje flaše o moju. „Nadam se da ti ovo više prija.“

Ne pamtim kada mi je nešto više prijalo. Posle dugačkog gutljaja brišem usne papirnom salvetom. „Hvala.“

On me gleda pravo u oči dok ja u sebi ponavljam: Nisi ovde zbog toga! Ne bih smela ni da pričam s ovim strancem. A kamoli da prihvatam da me časti pićem.

„Stvarno želim da kažem: *Ti nisi odavde*, pošto znam sve koji su odavde, ali to zvuči kao najgori mogući upad.“

Ne uspevam da zadržim smeh. „Da, nemoj to da kažeš“, govorim, iako je zapravo već rekao.

Sada bi trebalo da spomenem Bena.

Ipak, dosta mi je priča o Benu. O Benu i njegovim čuvenim slučajevima. Dosta mi je objašnjavanja kako žena može da se užasno dosađuje kad joj muž više vremena provodi na poslu nego kod kuće. A ako spomenem Bena, ovaj čovek će odmah pogledom potražiti moju šaku, koju za sada skrivam. Pogled će mu preći na dijamantske minduše i *Šanelovu* torbu prebačenu preko naslona stolice, zatim na osenčene kapke i crvene usne koje se savršeno slažu s haljinom. Već slutim promenu u njegovom držanju pošto bi me tako odmerio: kakva razmažena princezica.

Zato ne pominjem Bena ni zahtevne klijente ni velike sud-ske slučajeve.

On ne govori kako se zove, a ni ja to ne činim. Možda postoji neka žena koju bi trebalo da pomene, ali to ne želi. Možda oboje želimo da nekoliko minuta budemo neko potpuno drugi.

„Meni se čini da blefiraš, to što kažeš da znaš sve ovde.“

Oči mu zaiskre. „Pitaj pa ćeš da vidiš.“

Okrećem se ka gomili, a on radi isto. Pogledom prelazim preko prostorije, pa se zaustavljam na sredovečnom muškarcu u izbledelim farmerkama i crnom bajkerskom prsluku sa mnoštvom prišivaka. Na sebi nema majicu, već samo taj prsluk. Nije to tako loš imidž, ali po meni – za njega mišice moraju da budu izrazito privlačne, a njegove, nažalost, nisu. Naginjem se bliže i pokazujem glavom, pazeći da ne bude očigledno. „Kako se zove onaj tip, i reci mi jednu zanimljivu stvar o njemu.“

Prostor između nas dodatno se smanjuje. Smeje se čim je video koga sam izabrala. „Ah, znači počinjemo s lakim pitanjima. To ti je Keni Hadson. Drži pekaru u Ulici Komers. I mada možda pomišljaš da je ispred parkirao harlija, zapravo je došao u sivoj tojoti. Prsluk je kupio na *Ibeju*. Prošli put kad se tako obukao, neki momci su ga ubili od zezanja, pa se osvetio tako što je na nedelju dana iz ponude izbacio lenju pitu. Posle mu više niko ni reč nije rekao.“

Ne mogu da zaustavim smeh koji je počeo već na sredini njegovog opisa Kenija. „Ne verujem ti.“

Sleže ramenima. „Pa kad je mnogo dobra lenja pita.“ Lice mu je blizu, a ugao usana izvijen u divnom osmeju. „Možda si zbog toga došla u grad? Zbog Kenijeve čuvene lenje pite?“

Osećam da mi osmeh ne silazi s lica. Ovaj tip je ludo šarmantan. „U redu, igramo dalje.“ Ponovo osmatram goste. „Šta je s onom ženom kod džuboksa?“ Leđima je naslonjena na aparat i potpuno odsutna dok beskrajno skroluje po telefonu.

„E to je baš tužna priča“, kaže. „To je Frida fon Samsung.“

Pivo mi zamalo izbija na nos. „Jesi li to rekao Frida fon Samsung?“

„Jesam, ona je odmetnuta naslednica *Samsungove* imperije. U srcu je zapravo *Epl* devojka, pa je pobegla i ovde se krije već godinama, da bi mogla da u miru živi sa svojim ajfonom.“ Naginje se još bliže. „A ti si došla da pronađeš Fridu fon Samsung i dobiješ nagradu?“

I ne pokušavam da obuzdam smeh. „Provalio si me. Fridi pokušavam da uđem u trag još otkako je pobegla od kuće.“

Sledećih trideset minuta brzo prolazi dok prelazimo s jedne osobe na drugu, a svaka priča apsurdnija je od prethodne. I svaka završava njegovim sve otkačenijim nagađanjima zašto sam zapravo ovde. Bend je konačno zaszvirao, i već kod druge pesme ljudi počinju da plešu na podijumu, iako to *jeste* najgori bend koji sam u životu čula.

„Stvarno sam se nadao, ali izgleda da se Gerijev ukus nikad neće popraviti“, kaže i pokazuje glavom tipove ka bini.

„Uh, stvarno mi je žao to da čujem.“ Pravim tužnu facu. „Ja sam njihova menadžerka. *Slobodni sir* ima ogroman potencijal. Rešena sam da od njih napravim nove *One Direction*.“

Na tren sam ga uhvatila nespremnog, a onda mu se lice razvlači u osmeh, i moram priznati – osim što je šarmantan, ovaj čovek je i veoma zgodan.

„E zbog toga moraš da zaigraš sa mnom dok *Slobodni sir* masakrira ovu stvar Toma Petija.“

Pre nego što stignem da razmislim o njegovoj ponudi, telefon mi zasvetli – alarm koji sam ranije podesila – i brzo me podseća da još nisam završila svoje obaveze za ovo veče. Uzimam ga sa šanka i gasim, pa mašem Reju da hoću da platim.

„Već ideš?“, pita on pošto smo se oboje okrenuli ka šanku.

„Da, žao mi je.“ Bilo je zabavno prekratiti vreme flertom, ali sad stvarno moram da krenem.

Rej mi pruža račun i ja mu dajem karticu, ne gledajući iznos. Pošto se vratio, dodajem povelik bakšiš i potpisujem se.

Silazim sa barske stolice, i samo se nadam da neću izvrnuti zglobove i da ću sačuvati bar malo dostojanstva dok izlazim. Tama pre nego što sam krenula, onaj tip kaže:

„Mogu li da te ispratim?“

Odmahujem glavom i pre nego što je završio pitanje. Brzo ga gledam i kažem: „Ne možeš ni da zamisliš koliko mi je trebalo da se pošteno nasmejem, tako da hvala ti.“

Sporo i pažljivo krećem ka izlazu. Čim sam izašla, izuvam cipele sa visokom štiklom i trčim ka kolima.

Čim sam sela, uključujem motor i zurim u sat na komandnoj tabli. Neki par se ljulja i udari u vrata sa suvozačke strane i toliko me prepadne da zaječim. Tip je prislonio devojkicu uz prozor, ruke mu klize uz njena leđa, zadiže joj majicu. Ne mogu da verujem da se to baš sada dešava. Snažno kucam po staklu, i prepadam ih baš kao što su oni prepali mene. Naginju se, vire unutra, pijano mi mašu, pa odlaze na neko drugo mesto da se vataju.

Nije mi bila dobra ideja da ovde svratim na piće. Ubacujem u brzinu. Ali to uskoro više neće biti moj problem.

POGLAVLJE 2

Obri

ALIBI

SUBOTA, 10. OKTOBAR

U ovo doba noći vožnja do benzinske pumpe ne traje drugo. To je ista pumpa na kojoj sam stala pre samo dvanaest sati, na putu u grad. Svetlost neonki duž nadstrešnice jedva se probija kroz izmaglicu što se spustila na grad, zbog koje noć deluje nekako sablasno. Prijalo mi je što sam prekratila vreme u *Šantiliju*, ali sada se vraća neprijatan osećaj koji me prati gotovo čitav dan. Uzimam najlonsku kesu sa suvozačkog sedišta, ubacujem telefon u nju, pa iskačem iz kola.

Gužva je veća nego što sam očekivala za ovo doba noći i za veličinu ovog grada. Izmaglica se poigrava s mojim vidom i neznanci kao da se pojavljuju iz tame i onda u njoj nestaju.

Jarko fluorescentno svetlo zaslepljuje me pošto sam ušla u prodavnicu i moram da škiljim dok koračam ka malom ve-ceu.

Izgleda da sam stigla pre nje.

Pošto sam spustila najlonsku kesu na zatvorenu ve-ce šolju, povlačim ručku na kutiji za papirne ubruse pored umivaonika i vadim pet-šest listova. Pažljivo pravim mali kvadrat dovoljno velik da stanem na njega, da ne gazim bosa po prljavom podu.

Teško je presvući se iz haljine i štikli u šarenu majicu, trenerku i japanke, ali ipak uspevam, ne napuštajući ostrvce od ubrusa.

Provlačim ruku niz dugu svetlosmeđu kosu pa skidam periku i kapu, tako da moja crna kosa pada tačno do iznad ramena. Haljinu, cipele i periku vraćam u kesu. Tek što sam sve spakovala, neko tiho kuca.

Sporo otvaram i virim napolje.

Evo je. Kamila Bejlis.

Tesno je, ali nekako uspevamo da obe stanemo u kabinu.

I sada pitanje koje čitavog dana čekam da postavim. „Kako je prošlo?“

„Ne onako kako smo se nadale.“

Naginjem glavu dok je posmatram. „Ako nije kako smo se nadale, kako je onda?“

Stiska usne dok razmišlja kako da mi odgovori. „Nisam uspela.“

Pre nego što stignem da postavim još neko pitanje, onda pita mene: „A ti? Je li bilo nekih problema?“

„Kod mene je sve u redu.“ Zastajem, pa dodajem: „Ništa nisi našla?“

Odmahuje glavom, ali ništa ne objašnjava.

Obe mnogo toga prećutkujemo – i obe to dobro znamo.

Ljuljam se napred-nazad. Ovaj prostor je pretesan za ovakav razgovor. „Šta ćemo sada?“

Kamila duboko udiše. „Pokušaćemo ponovo. Samo treba da smislimo kada.“

Laže. Vidim joj to na licu. Nešto se kod nje danas promenilo, i volela bih da znam šta.

„Evo“, kažem i pružam joj kesu i torbicu. Ne želim da zadržim haljinu i štikle, iako sam sigurna da ni ona ne želi da joj ih vratim. Uzima ih i pruža desnu ruku, ali ne shvatam šta još traži.

„Prstenje.“

Čim je to izgovorila, osećam njihovu težinu. „A da, zamalo da zaboravim.“ Začuđujuće lako klize sa prstiju, s obzirom na to koliko mi se činilo da me stežu. Spuštam joj na dlan prvo

verenički prsten, pa onda burmu. Nekoliko napetih trenutaka ih gleda, pa ih stavlja na prst.

„Telefon i ključevi?“, pita.

„Ključevi su u torbici, telefon je u kesi.“ Želim da izađem odavde. Ipak, moram prvo da je uverim da smo i dalje na istoj strani, iako smo veoma daleko od toga.

„Otišla si u neki drugi bar, neki *Šantili*, umesto u onaj koji sam ti izabrala?“ Kamila to izgovara kao da je pitanje, mada zapravo nije.

Na tren vidim nasmejjano lice onog zagonetnog tipa, ali ga odmah potiskujem. „Da, mislila sam da nije bitno gde ću popiti piće.“ Prisiljavam se da učutim pre nego što počnem da se izvinjavam zbog promene plana.

Posmatra me tren ili dva, pa klima glavom. „Naravno, nema problema. Primetila sam još neka skretanja usput. Sigurna si da je sve prošlo po planu?“

Sada je na mene red da slažem. „Da. Malo sam se zbunila. Mislila sam da nije strašno sve dok sam u Sent Fransisvilu.“

Kamila privija kesu na grudi. Očigledno želi da izađe odatle isto koliko i ja. „Ključ od drugih kola je u bravi. Idi kući, javiću ti se za neki dan pa ćemo da smislimo novi plan.“

Ona izlazi iz toaleta, a ja čekam još nekoliko trenutaka pre nego što učinim isto.

Kamila i rendž rover odavno su nestali kada sam izašla na parking, ali me čeka stara honda u kojoj sam stigla iz Baton Ruža.

Naš plan je bio da napravimo jasnu i neprekinutu digitalnu putanju koja počinje u podne i završava se tik pre ponoći. Svaki pokret unapred smo isplanirale.

Međutim, ta pažljivo spremljena slika neće ništa govoriti o mom kretanju. Govoriće o kretanju Kamile Bejlis, supruge Bendžamina Bejlisa.

Kamili je bilo potrebno da nekud ode a da je muž ne prati i ne nadgleda. Ben već godinama krije jednu prljavu tajnu koja

se tiče nas obeju, a ne možemo da ga raskrinkamo pošto on većito nadzire svaki njen korak.

Zato je sada nadzirao svaki moj korak.

Ben vidi tačnu lokaciju Kamilinog telefona, kao i rendž rovera, zahvaljujući zgodnoj funkciji aplikacije „Putovanja“. A pošto je Kamila takva kakva je, tu su i brojne kupovine koje aktiviraju notifikacije iz banke, u skladu sa brdom računa od kartica na dnu njene *Šanelove* torbice.

I, u glavnim crtama, tako je i bilo.

Ne znam šta će sadržati novi plan, ali nema šanse da i drugi put zamenim uloge sa njom. Postojao je trenutak kada je ona meni trebala više nego ja njoj – ali to više nije slučaj.

Danas sam se, glumeći nju, potrudila da tako i bude.

Moj kraj grada nije daleko, ali čini mi se da vožnja traje dvostruko duže nego što bi trebalo. Zaustavljam se na parkingu nedaleko od centra, na istom mestu gde sam jutros preuzela kola. Oklevam da ostavim ključeve ispod otirača. To što je auto stariji od mene ne znači da ga neko neće ukrasti – ali ipak radim kako je Kamila rekla.

Ni to više nije moj problem.

Ništa u rendž roveru nije moje, baš kao što ništa nije moje ni u hondi.

Do moje kuće treba samo malo da pešačim glavnom ulicom. Pošto sam nosila brendiranu odeću, vozila luksuzni auto i koristila karticu koja verovatno nema limit, stvarnost mog života malo me jače pogađa pošto sam skrenula u moju ulicu. Jeste to pristojno mesto za život, ali daleko od onih ograđenih vila na obodu grada.

Čini mi se da mi je za svaki sledeći korak potrebno više energije nego što je imam. Poslednjih dvanaest sati potpuno me je iscrplo. Bio je potreban veliki mentalni napor da žongliram sa onim što je trebalo da radim kao Kamila, dok krijem ono što ne radim.

Međutim, sada, pošto sam čula da ona nije uspela, deluje mi da se sav moj trud isplatio. Njen dan je možda propao, ali moj neće.

Što sam bliže kući, to su mi koraci sporiji. Poslednjih nekoliko nedelja bile su emocionalni tornado, i sada sam potpuno istrošena.

Do sada se Kamila verovatno već vratila u hotel i spava, dok se ja vučem ka kući. Pun mesec širi gustu senku naše kuće i prekriva dvorište tamom. Toliko je tiho da gotovo čujem kako konstrukcija ječi, preopterećena brojem stanara. Nekada je to bio dom jedne porodice, ali je sada izdvojena na četiri stana. Samo je pitanje vremena kada će sve pući po šavovima.

Ovo je praktično pansion, u kome se gosti ne smenjuju. Privlači ljude kojima treba nešto privremeno – ljude zaglavljene između prošlosti i budućnosti.

Ostavila sam muža, ali još se nismo razveli.

Ostala sam bez posla i još nisam našla drugi.

Ta reč još je opasna. Nada da je život na ovakvom mestu privremen, i da su pozitivne životne promene odmah iza ugla.

Zbog tog još spremni ste svašta da uradite, kao ja danas.

U tu kuću sam se uselila pre nekoliko godina, zato što nisam imala novca ni za šta bolje, a još nisam uštedela dovoljno da se preselim. Opet to još. Sigurna sam da bi svi koji ovde žive rekli nešto slično.

Ovo nije trajni dom, a nekako je upravo to postao.

Moj stan ima sopstveni ulaz pozadi, ali vidim svetlo u kuhinji pa idem u nju.

Okrećem kvaku i ulazim.

Ka meni se okreću lica ljudi oko izgrebanog drvenog stola. Svi su tu.

„Ima li šta?“, pitam.

Dikon odmahuje glavom i kaže: „Ne, još je tamo.“

„Dobro, prelazimo na plan B.“

POGLAVLJE 3

Henk

POSLE ALIBIJA

NEDELJA, 11. OKTOBAR

Gume mi škripe dok skrećem. Vozim brže nego što bi trebalo u mirnoj stambenoj četvrti u nedelju ujutro, pošto napolju sigurno ima dece, ali obuzela me je panika. Ovo je jedan od onih savršenih, kristalnoplavih, vedrih dana kad tražite bilo kakav izgovor da budete napolju. Ljudi peru automobile ispred kuća, pleve korov iz cvetnih leja, a neka deca prodaju limunadu, bez obzira na to što smo već dobro zagazili u oktobar.

Ipak, to je zatišje pred buru. Svi ljudi kraj kojih prolazim potpuno su nesvesni da će taj mir uskoro biti razbijen.

Baš kao što se moj mir razbio kad sam se javio na onaj mahnuti poziv pre sedam minuta.

Usporavam taman toliko da ne uđem u krivinu na dva točka i zaustavljam se na prilazu.

Moj kamionet staje uz škripu kočnica, i vidim da me ona čeka tačno tamo gde sam joj rekao. Izgleda da ću imati nekoliko minuta da s njom porazgovaram nasamo, ali to neće biti ni izbliza dovoljno.

Kamila sedi na kamenim stepenicama ispred masivnih drvenih vrata njene kuće. Čvrsto je obgrlila noge. Kosu je sklonila

sa lica, okupana je jutarnjim svetlom, pa se jasno vidi koliko je bleđa.

Očar poslao sam stigao do nje i čučnuo.

„Henk...“ Glas je izdaje pošto je izgovorila moje ime.

Maskara joj se razlila niz oba obraza i nos joj curi. Okreće lice ka ramenu, briše suze rukavom košulje, ali odmah naviru nove.

„Je li još neko ovde?“ Pokazujem prema crvenom mustangu iz 1970, parkiranom pored garaže. Upada u oči, i uopšte nije u skladu s okruženjem.

Ona preko ramena gleda auto i blago se grči. „Ne. On... on je već bio tu. Nema nikog drugog.“

Njen odgovor otvara nova pitanja, ali za sada prelazim preko toga. „Sačekaj da proverim unutra.“

Ona me hvata za ruku, iskolačenih očiju. „Ne... nemoj da ulaziš...“

Kratko joj stežem šaku. „Odmah se vraćam.“ Laktom pritiskam kvaku pa ramenom guram teška vrata.

Prvo na mene nasrće smrad. Grlo mi se steže dok dižem košulju preko nosa. Od prizora koji vidim pošto sam ušao, zamalo padam na kolena. Baš je onako kako je opisala. Zakoračujem jednom, pa još jednom, ali zastajem pre nego što sam ušao u radnu sobu odmah kraj hodnika.

Ben leži na podu, i ljubičastosivkasta nijansa kože govori da je već neko vreme mrtav.

Nije lako gledati telo u takvom stanju. Prilazim, iako je jasno da mu nema pomoći. Izgleda kao da je krv potekla iz neke povrede na grudima, da je natopila tepih ispod njega, ali bez dodirivanja nemoguće je reći je li rana nastala od metka, noža ili nečeg trećeg.

U meni narasta tuga, ali je potiskujem i zaključavam za kasnije – kad Kamila ne bude izbezumljena napolju, i kad ode policija.

Teško mi je da odvojim pogled od njega, ali moram da iskoristim svaki trenutak pre nego što stigne policija, jer mi

neće dozvoliti da ponovo uđem. Osvrćem se po prostoriji, pokušavam da objektivno sagledam sve pred sobom.

Benov radni sto je veliki, ukrašen, dominira prostorom, a on leži na podu pored njega. Pokušavam da zamislim korake koji su ga doveli do tog mesta. Da ga vidim živog u tom prostoru. Njegova stolica je odgurnuta od radnog stola, što znači da je možda sedeo pa je ustao, obišao sto sa desne strane i ostavio stolicu okrenutu u tom pravcu. Ali nije stigao dalje.

Dve manje stolice nalaze se ispred stola za goste, a ona bliža Benovom telu je prevrnutu. Da li je neko sedeo na njoj i oborio je pošto je nasrnuo na Bena? Sem toga, sve u radnoj sobi izgleda netaknuto. Ne deluje da je pretresano, ništa nije pomerano, ali vidim nekoliko fascikli na njegovom stolu. Ben jeste mrtav, ali je poverljivost njegovih klijenata i dalje zaštićena. Ne postoji nikakvo „izuzeće za mesto zločina“ zbog koga bi policija smela da pregleda tu dokumentaciju, pa govorim sebi da ću morati time da se pozabavim kad dođu.

Iza stola, iza zid, nalazi se komoda, na njoj je otvoren ali ugašen laptop. Police na suprotnom zidu su uredne, a vrata ormarića sa barom su otvorena. Kristalni dekanter, za koji iz ličnog iskustva znam da uvek sadrži vrhunski burbon, pomeren je napred sa svog uobičajenog mesta. Pogledom tražim čašu iz koje je pio, ali je ne vidim. Još jedan korak levo i nalazim je iza stola na podu – čitava je, samo prevrnutu.

Poslednji put hitro osmotrim Bena pre nego što izađem.

Šta se, dođavola, ovde desilo?

Kasnije će biti vremena za tugovanje – sada moram da mislim na Kamilu.

Izlazim i sedam pored nje na stepenik. „Reci mi tačno šta se desilo kad si došla kući.“ Oči su joj staklaste, kao da me ne vidi. Kao da me ne čuje.

Isprekidano uzdiše. „Ušla sam kroz garažu, kao i uvek. Pozvala sam Bena. Krenula da ga tražim... i onda sam... onda sam ga... videla... videla sam ga. Na... na podu.“ Gleda ka

kući. „Pozvala sam 911. Tražili su da ostanem na vezi, ali sam se uplašila. Zнала sam koliko ste vas dvojica bliski. Ben... Ben je uvek govorio da tebe zovem ako je nešto hitno. Pa sam te pozvala. Onda sam izašla ovamo. Kao što si rekao.“

Sirene u daljini govore mi da više nemamo vremena. „Bio je u pravu. Policija će ti postavljati gomilu pitanja, da bi otkrili ko je to uradio. Odgovaraj iskreno. Ali nemoj ništa da nagađaš. Nemoj ništa da pretpostavljaš. Nemoj da se složiš ni sa čim što ti kažu ako ti ne zvuči tačno. Ako na nešto ne možeš da odgovoriš ili misliš da ne bi trebalo – pogledaj pravo u mene. Ja ću se ubaciti. Ne brini kako će to izgledati. Bolje sada biti siguran nego se kasnije kajati. Važi?“

Klima glavom.

„Hoću da te čujem da kažeš važi.“

Opet klima glavom, pa tiho izusti: „Važi.“

„Ti si se tek vratila u grad? Malopre? Kad si me pozvala?“

Donja usna joj podrhtava i nekoliko pramenova ispada iz šnale, ali ne obraća pažnju na to. „Da. Upravo sada. Sad sam se vratila.“

Stežem joj ruku. „Dobro ti ide. Rešićemo mi ovo. Ali prvo moramo da preživimo naredna dva-tri sata, u redu? Jesi li nešto dirala u kancelariji? Da li ti je nešto unutra delovalo čudno?“

„Ne... mislim da nije... samo sam spustila svoje stvari u kuhinji... krenula sam da tražim Bena... i onda sam ga... videla...“ Ne može da dovrši rečenicu.

„Dobro. Sve si dobro uradila.“ Ona je na ivici da se potpuno isključi.

Prvi policijski auto skreće pred kuću i ona se jecajući ruši na moje rame.

Ne znam gotovo ništa o tome šta se ovde desilo, ali moj prvi prioritet je ona. To bi i Ben želeo. O ostalom mogu da razmišljam kasnije.

Dva policajca izlaze iz vozila i trče prema nama, s desnom rukom na futroli pištolja. Zvuči kao da još desetak sirena juri

ovamo. Mogu da zamislim komšije kako se skupljaju na ulici da vide šta se dešava, mada su u ovom kraju grada dvorišta ogromna, pa neće videti mnogo.

Jedan policajac zastaje na nekoliko metara udaljenosti, dok drugi staje ispred nas.

Privijam je uz sebe pa se dižemo. Pazim da mi slobodna ruka bude opuštena kraj tela. Po izbezumljenim očima vidim da su početnici, tako da ne treba da nervozno mrdam prstima, da ne pomisle da sam pretnja. Stiže još policajaca, ali ostaju na distanci.

„Došli smo na poziv o provali i mogućem ubistvu“, kaže bliži policajac. Da je ne držim čvrsto, Kamila bi se srušila kad je izgovorio reč „ubistvo“. Blago se pomeram, stajem bliže njemu i istovremeno je malo sklanjam iza sebe. Stojimo na stepeniku, tako da se nadvijam nad njim. Ja sam krupan čovek i nemam problem da iskoristim svoj stas da bih stekao prednost u nekom odnosu, baš kao sada.

„Ja sam Henk Landri.“ Obojici u očima vidim da su čuli za mene. „Moja klijentkinja se upravo vratila u grad i otkrila telo.“ Svesno biram da kažem „moja klijentkinja“, a ne njeno ime.

Još policajaca stoji desetak metara dalje i čekaju naređenja. Vozilo hitne pomoći juri preko travnjaka, gazi travu i leje, jer je prilaz pun patrolnih kola. Jasno vidim koliko je ozbiljna reakcija na ovaj poziv.

„Ima li još nekog unutra?“, pita.

„Izgleda da nema, ali nismo proverili čitavu kuću.“

Za nekoliko trenutaka policajci su preplavili kuću, sem jednog uniformisanog bebisitera, koji je dobio zadatak da motri na nas. Bolničari čekaju sa strane; kad im jave da Benu nema pomoći, otići će.

Dok čekam, mogu samo da mislim o tome koliko bi Ben mrzeo prisustvo tolikih ljudi u svojoj kući. Kad je kuća oglašena na prodaju, on ju je ugrabio doslovno sutradan. Nije mu smetalo što je stara i pomalo oronula, jer takav plac u srcu Baton Ruža nije lako naći. On i Kamila su je, uz pomoć ekipe

dizajnera, renovirali više od godinu dana. Ben je prisustvovao svakom sastanku, i svaku odluku, pa i najmanju, morao je lično da odobri. Bio je opsednut svakim detaljem – tako razmišlja samo čovek koji je odrastao u siromaštvu pa se obogatio. O toj kući je pričao kao što drugi muškarci pričaju o starim kolima koja restauriraju ili kako spremaju čeku za početak sezone lova. Bar stotinu puta sam ga čuo kako izgovara „francuski provansalski stil“.

A sad nezvani ljudi gaze po savršeno doteranom dvorištu, a verovatno i po luksuznim tepisima unutra.

Radoznalaca je sve više. Komšije stoje u grupicama od po dvoje i troje. Policija će razgovarati sa svima, ali sumnjam da će čuti nešto korisno. Krošnje starih hrastova i bujno zelenilo zaklanjaju pogled između kuća. Kroz toliko rastinje jedva se nešto vidi.

Među prisutnima pogledom tražim detektive u civilu, koji će sigurno uskoro stići. Prvi razgovor je najvažniji i neću ga trošiti na nekog bubuljičavog guštera. Konačno vidim poznato lice kako ide prema meni.

Detektiv Salivan se penje na stepenice i ja mu pružam ruku. „Sali, drago mi je da te vidim, ali stvarno bih voleo da su okolnosti drugačije.“

„Upravo sam završavao smenu kad su mi javili. Nisam znao čija je kuća dok nisam stigao i ugledao vas dvoje.“ Govori meni, ali pogledom sve upija, naročito kako se Kamila drži za mene.

Kroz ulazna vrata čuju se povici: „Nema nikog!“ Nekoliko policajaca izlazi; jedan odvodi Salivana u stranu i objašnjava mu situaciju, a drugi javlja bolničarima da nisu potrebni. Benu nema spasa.

Salivan se odmiče pa glasno zviždi. Svi u uniformama se okreću prema njemu. „Zaključajte.“

I svi se opet bacaju na posao. Jedan policajac vadi žutu traku i počinje da je odmotava.

Kuća porodice Bejlis sada je zvanično mesto zločina.

POGLAVLJE 4

Henk

POSLE ALIBIJA

NEDELJA, 11. OKTOBAR

Salivan se vraća do stepenica, gde mi i dalje čekamo da policajci razvuku traku kako bi onemogućili pristup mestu zločina. „Zamoliću vas da ostanete ovde.“

Klimam glavom i dodajem: „Ben je imao običaj da radi od kuće, pa ću morati da preuzmem sva dosijea klijenata koji se eventualno nalaze unutra.“ Ne kažem mu da već znam da su tu.

„U redu, samo mi daj nekoliko minuta da proverim.“

Ulazi unutra, dok Kamila i ja ponovo sedamo na stepenice. Oboje ćutimo i jedva da se pomeramo. Težina onoga što se desilo unutra pritiska mi svaki deo tela.

Posle desetak minuta Salivan proviruje kroz vrata. „Henk, potpiši se da ulaziš na mesto pa ću te uvesti. Zamoliću te da ne ulaziš u kancelariju. Možeš da posmatraš preuzimanje fascikli sa stola, a ja ću ti ih predati.“

Pošto sam se odvojio od Kamile, nju obuzima panika. Stežem joj rame i obećavam: „Neću dugo, ali moram ovo da završim. Ti sedi, a ja se odmah vraćam.“

Ponovo seda. Očigledno joj ne prija što ostaje sama.

Policajac na vratima uzima moje podatke, beleži vreme mog ulaska u kuću, pa mi pruža one papirne navlake za cipele, iste

kakve svi nose unutra da ne bi kontaminirali mesto zločina. Do vrata Benove kancelarije treba mi samo nekoliko koraka, i nije mi ništa lakše što ponovo vidim njegovo telo.

Salivan zaobilazi telo i odlazi za drugu stranu stola. Na stolu je otvorena fascikla i on prelazi pogledom preko papira koji se vide, ali tu ne mogu mnogo da uradim. Izašao mi je u susret, iako bi mogao sve da zakomplikuje.

„Ovo nisu samo dosijea clijenata“, kaže dok zatvara fasciklu i počinje da uzima dokumenta. Primećujem kovertu *Fedeksa* i još neke papire koje ostavlja. Zatim uzima i gomilu fascikli iz Benove torbe za spise. Pamtim da je fascikla koja je bila otvorena – verovatno slučaj na kome je Ben radio pre smrti – sada na samom dnu.

Uzimam hrpu od njega, a on me prati napolje, siguran da ništa nije ostavio iza sebe.

„Moraću vam oboma postaviti nekoliko pitanja“, kaže Salivan čim smo izašli iz kuće.

Kamila je ustala čim me je videla.

Slobodnom rukom pokazujem bočnu stranu dvorišta. „Tamo možemo da sednemo. Moja klijentkinja ne može da stoji.“

On diže levu obrvu. „Klijentkinja, je li? Da ti nisi malo previše blizak sa žrtvom i njom?“

Kamila stoji nepomično i ćuti. Jedva da trepće. „Za sada sam ja njen advokat.“

„Idem sa vama.“ Izlazimo u dvorište i prolazimo kroz kapiju u gvozdenoj ogradi.

U brižljivo negovanom kutku bočnog dvorišta nalaze se baštenska sofa i nekoliko stolica. To je prostor koji samo pejzažni arhitekta može da osmisli. Ne mogu da zamislim da bi neko izabrao da sedi baš ovde kad može da bude pored bazena. Ali danas nam to savršeno odgovara.

Pokazujem Kamili da sedne na sofu pa se spuštam pored nje, odlažem fascikle, a Salivan seda na najbližu stolicu.

Vadi mali notes i olovku, pa se okreće ka njoj. „Gospodo Bejlis, moram da vam postavim nekoliko pitanja. Možete li mi opisati sled događaja koji su doveli do toga da pronađete telo svog supruga u njegovoj kućnoj kancelariji?“

Ona duboko, isprekidano udiše. „Upravo sam se vratila s vikenda. Njegov auto. Auto je ovde. Zнала sam da je ovde zato što je auto tu. I onda sam... videla sam ga. Na podu. I krv. Vrisnula sam. Mislim da sam vrisnula.“ Guta krupnu knedlu. „I onda sam pomislila da možda nije – znate kako ponekad ljudi mnogo krvare a zapravo nije ništa strašno, pomislila sam da je tako s Benom, ali onda sam prišla bliže i videla mu lice i znala sam... znala sam... da nije... to...“

Isprva je jedva progovarala, ali onda je iz nje pokuljala bujica reči i ja se pitam šta Salivan misli. Da li sumnja da je ona ubila muža?

Policiji je supružnik uvek prvi osumnjičeni. Bez obzira na sve ostalo. A onda razmatraju ko drugi najviše dobija smrću žrtve. Posle Kamile, sledeći na tom spisku sam ja.

Kao njegov poslovni partner, ja najviše dobijam time što će Advokatska kancelarija *Bejlis i Landri* postati samo Advokatska kancelarija *Landri*. Ne smem im pružiti ni najmanji razlog da posumnjaju kako je neko od nas počinilac zločina, zbog čega mi je drago što je baš Salivan došao na ovaj poziv. On je sposoban i poznat po tome da ne donosi ishitrene zaključke. Upravo to mi sada i treba – čovek spreman da sve sasluša i razmotri.

„Hajdemo korak po korak, gospodo Bejlis. Možete li mi reći gde ste bili ovog vikenda? Kazali ste da ste se nedavno vratili u grad.“

Ona briše suze. „Bila sam u Sent Fransisvilu.“

Sent Fransisvil je šarmantan gradić na oko pola sata od Baton Ruža. Svakog vikenda prepun je turista. Tamo uvek imaju neki festival – gastronomski, umetnički, muzički – a takođe je i redovna stanica za rečne kruzere na Misisipiju.

Ona se meškolji. Prebacuje kosu iza uva. Trlja mrlju od maskare koja joj se preslikala na ruku kada je obrisala lice.

Salivan vidi sve što i ja. Pravi mentalne beleške dok zapisuje. „Da li ste putovali sami?“

Kamila klima glavom. „Da. Ben mi je tamo rezervisao sobu u hotelu. Vodim *Instagram* nalog na kome pišem o jelima i stanim restoranima... zato često putujem u potrazi za sadržajem. Ben zna da volim da istražujem okolne gradiće i rezerviš mi putovanja kada je on van grada ili ima mnogo posla.“

„Da li je Ben ovog vikenda bio van grada ili imao mnogo posla?“

„Bio je van grada.“

„Kud je išao? I da li znate kada se vratio kući?“

Uključujem se u razgovor. „Ben i ja smo u petak po podne otišli u Nju Orleans, na seminar za stalno stručno usavršavanje advokata u subotu ujutru. Nameravali smo da ostanemo i sinoć pa da danas odemo na utakmicu *Sejntsa*, ali je Ben rekao da mora da se vrati, i zato smo krenuli juče, čim se konferencija završila.“

„Zašto je morao da se vrati?“

Sležem ramenima. „Rekao je da ima posla. Nisam ga ispitivao.“

„Kada ste se vratili u Baton Ruž?“

„Juče po podne, nešto posle jedan.“

„Gde ste otišli kada ste stigli? Pravo u kancelariju?“

„Ne, došli smo ovamo“, kažem. „Moj auto je bio ovde jer sam se dovezao s Benom.“

„Zajedno ste ušli u kuću kada ste stigli?“, pita Salivan.

Odmahujem glavom. „Nisam. Kratko smo porazgovarali u dvorištu, a onda sam ja otišao.“

Salivan gleda Kamilu. „Da li vam je gospodin Bejlis javio da se vraća ranije?“

Odmahuje glavom. „Ne.“

Taj odgovor me čudi, ali to ne pokazujem. Zašto joj Ben to ne bi rekao?

Detektiv nešto zapisuje. „Možete li mi reći šta ste radili u Sent Fransisvilu?“

„Šta sam radila?“

Naginjem se ka njoj. „Samo mu ispričaj kako si provela vikend. Gde si ručala, koje si radnje obišla... treba mu jasna slika.“

„Da, naravno. U petak uveče večerala sam u restoranu 1796. U subotu sam šetala... bio je festival. Kupovala sam neke sitnice.“ Neodređeno pokazuje ka kući. „Kese... sve moje stvari... sve je još u kolima.“ Otima joj se jecaj i mora da se nakašlje da bi nastavila. „Ispred poljoprivredne radnje su izneli bundeve. Tamo sam svratila da kupim neko jesenje cveće. Hrizanteme.“

„Još nešto?“, pita Salivan.

Ona razmišlja, pa dodaje: „Večerala sam u *Grilu* na keju, pa sam svratila na piće“ – zastaje brišući nove suze – „u *Šantili*. Nisam još htela u sobu, a to nije bilo daleko od mesta gde sam odsela.“

Salivan klima glavom. „Jeste li možda sačuvali nešto što pokazuje da ste bili tamo?“

„Da, naravno. Svi računi su u torbici u kolima.“ Zastaje, pa ustaje. „Evo sad ću... sad ću da ih donesem.“

Kamila odlazi po torbicu, a Salivan me upitno gleda. Da li i on misli kako je baš zgodno što ona ima spremne sve račune? Kao da je čitav jučerašnji dan provela pripremajući alibi koji će joj danas trebati.

POGLAVLJE 5

Kamila

ALIBI

SUBOTA, 10. OKTOBAR

Šat je počeo da otkucava. Mislila sam kako je nemoguće da nađem način da se krećem bez nametljivog pogleda mog muža koji prati svaki moj digitalni trag, ali nekako sam uspela da postanem nevidljiva. Nemam telefon koji pokazuje moju lokaciju, nemam pametni sat koji beleži ubrzani rad srca i pređene korake. Čak i kola koja vozim izabrala sam zato što nemaju neku naprednu navigaciju koja prati i prijavljuje svaki pređeni kilometar. Pre nekoliko dana sam za gotovinu kupila ovu krtiju od honde, što mi je tada delovalo kao drastičan potez, iako planiram da je prodam čim završimo. Obri nema kola, a ja nisam mogla da nešto iznajmim jer bi se u Benovoj aplikaciji pojavilo obaveštenje o trošku na kreditnoj kartici, tako da nisam imala mnogo izbora. Međutim, bilo drastično ili ne, ovo je tačno ono što mi treba da bih se neprimećena vratila u Baton Ruž.

Ben nije oduvek ovoliko opsesivno pratio svaki moj korak. Do toga je došlo postepeno. Isprva je delovalo sasvim nužno, pošto sam i ja u svakom trenutku mogla da vidim gde je on. Samo što to nisam radila toliko često kao on. I zaista ne verujem da pokušava da me uhvati u nečem lošem ili da ga zanima

koliko trošim u prodavnici. Ben voli kontrolu, a tehnologija hrani tog monstruma. Svaki moj pokret dostupan mu je na samo jedan klik.

Prošla su samo dvadeset četiri sata otkako sam bila kod kuće sa Benom. Pravila mu društvo dok se pakuje za vikend u Nju Orleansu. Uzeo je slobodno popodne, i njegov šarm i vragolasto držanje su na maksimumu – kao da veruje da će mi to skrenuti misli sa činjenice da laže o tome kud ide.

Razgovarali smo o sitnicama dok se kretao između plakara, kupatila i kreveta, na kome je čekao otvoren kofer. Ukratko mi je ispričao kako će tamo provesti vreme, dok sam ja sedela sklopčana na sofi u uglu.

U prošlosti je bilo desetine takvih trenutaka – on pakuje stvari dok ga ja posmatram – i uvek sam verovala da ide tamo kud kaže da ide.

Sada, međutim, više nije tako.

Put iz Sent Fransisvila je prav, sa dve kolovozne trake, a okolo se vidi tek poneka kuća, prikolica ili industrijsko postrojenje koje opslužuje naftnu i gasnu industriju. Vožnja je dosadna i misli mi lutaju ka događajima poslednjih nekoliko meseci, događajima zbog kojih sam se odlučila na ovako drastičan potez – da dozvolim gotovo potpuno nepoznatoj ženi da glumi da sam ja.

Osećam da nešto nije u redu sa Benom i sa mnom. Kad malo bolje razmislim, taj osećaj postoji već godinama. Kao da sam duboko u stomaku imala nekakav kamenčić. U početku je bio sitan i mogla sam da ga zanemarim, ali je onda polako počeo da raste. I raste. Tokom godina taj kamenčić postao je stena koja me je vukla na dno. Usporio mi je svaki korak. Iako Ben ne radi ništa konkretno što bi me navelo da sumnjam, više ne mogu da ignorišem taj osećaj.

Ipak, bilo je mnogo lakše odlučiti da nešto napokon preduzmem povodom toga nego to zaista sprovesti u delo.

Ne ponosim se što ću ovo reći, ali mnogo je teže napustiti brak kada to donosi dramatičnu promenu u načinu života. Sav novac koji imam vezan je za Bena, a zahvaljujući klauzuli o „neprimerenom ponašanju“ u našem predbračnom ugovoru – klauzuli koju sam potpisala na izričit zahtev mog oca – moram da dokažem neverstvo, zlostavljanje, kockanje ili neko krivično delo da bih imala pristup tom novcu. Tata je tvrdio da će me to zaštititi, ali je zapravo samo ojačalo okove koji me vezuju za Bena.

Ben nije slučajno postao jedan od najboljih advokata krivičara u Baton Ružu, tako da znam da ću teško naći nešto što bi potvrdilo ono što mi intuicija šapuće. Svejedno, počela sam da tragam za nečim što bi moglo da se svrsta u te kategorije. Prvo sam se ograničila na njegovu kućnu kancelariju, i znala sam da su mi šanse da pronađem konkretan dokaz male. I zaista ništa nisam našla. Međutim, kad sam jednom počela da kopam po njegovim stvarima, jednostavno nisam mogla da stanem.

Ben je imao svoju opsesiju, a sada sam ja imala svoju.

Pregledala sam njegove fioke u kupatilu. Kasetu u kolima. Džepove pantalona kada završe u korpi za veš. Novčanik. Ben stalno govori da svaki policajac počinje od telefona osumnjičenog, pa iako znam da tamo sigurno neće biti ničega, ipak sam pogledala. I ništa nisam našla. Baš ništa, bez obzira koliko tražila.

Na kraju sam priznala sebi da me više ne plaši mogućnost da ću *naći* dokaz o nečem lošem – plaši me mogućnost da ga *neću naći*.

A možda sam za taj osećaj u stomaku bila više kriva ja nego on. Nije reč o tome šta Ben radi. Reč je o tome da ja želim da odem, a nemam hrabrosti.

Nekada sam ga volela. Ludo.

Bila je to ona mladalačka, sumanuta ljubav. Gde je svaki dodir nov i uzbudljiv. Svaka emocija ogromna. Svako iskustvo prvo.

Ben i ja smo iz istog gradića i počeli smo da se zabavljamo u četvrtoj godini srednje.

Moji roditelji u početku nisu odobravali tu vezu. Ben ih je ipak nekako pridobio. Umesto da pokušavaju da nas razdvoje, počeli su da nas guraju jedno ka drugome. Vatra koja bi se verovatno sama ugasila, raspirivali su svi oko nas. Zaprošio me je iste večeri kada je diplomirao na pravnom fakultetu, na ogromnu radost i mojih i njegovih roditelja. Ponesena trenutkom, prešla sam preko svih eventualnih sumnji.

Zajedno smo doživeli niz sjajnih trenutaka: naše mature, diplome, njegove studije prava. Onda ogromno, spektakularno venčanje koje smo planirali godinu dana. Ali kad se prašina slegla, bilo je jasno da je Ben na početku uzbudljive karijere, dok se od mene očekuje da budem poput moje majke – poslušna supruga koja volontira i služi po odborima humanitarnih organizacija.

A negde usput, vatra je zgasla i ostale su samo žeravice koje jedva tinjaju i čak ni benzin više ne bi mogao da ih rasplamsa.

Kada sam shvatila da sam pogrešila, već mi je delovalo nemoguće da bilo šta promenim. Nisam imala pojma odakle da počnem da kršim pravila koja sam poštovala celog života. Tata mi je pružio bezbrižno, privilegovano detinjstvo, pa je onda tu dužnost prepustio Benu. Od malih nogu su me učili da ako ti neko pruži lep život, onda ima pravo da donosi sve odluke umesto tebe. Moji roditelji mi nikada neće pomoći da ostavim muža ako za to nemam neki veoma, veoma jak razlog. Za njih je brak veza do smrti. Slaviš dobro, trpiš loše – ali nikada ne odustaješ.

Prisećam se jedine prilike u kojoj sam pokušala da porazgovaram s mamom o svojim osećanjima. Bila sam kod njih nekoliko dana, dok su tata i Ben bili u lovu. Sedele smo za doručkom kada sam joj rekla da ne želim da ostanem u braku s Benom.

Njena reakcija nije ostavila mesta ni za kakvu raspravu. „O čemu ti to pričaš. Naravno da ćeš ostati u braku s Benom. Nećeš nas osramotiti tako što ćeš postati raspuštenica.“ Zvučala je kao da sam joj rekla da smeram da igram oko šipke u nekom klubu na Burbon stritu.

U tom trenutku sam shvatila kako nema baš nikakve šanse da će me roditelji finansijski podržati ako ga napustim.

I zato sam ostala, a Ben je smišljao planove za nas. Spisak ciljeva koji čekaju da budu ostvareni. Nijednom me nije pitao jesu li to ciljevi kojima i ja stremim.

Da otvori sopstvenu kancelariju. Ostvareno.

Da dostigne zacrtani godišnji prihod. Ostvareno.

Da sagradi ili kupi savršenu kuću. Ostvareno.

Da zasnuje porodicu.

Nije slučajnost što mi se onaj osećaj u stomaku pojačao baš kada je spomenuo taj poslednji korak.

Kada smo završili s renoviranjem kuće i kada je svaki savršen komad nameštaja smešten u svaku brižljivo dekorisanu sobu, znala sam da će Ben jedva čekati da reši sledeću stavku na spisku. Ako se sada osećam zarobljeno, to neće biti ništa u poređenju s osećanjem kad dobijemo decu. Potraga kroz Benove stvari postaje potraga za... bilo čim... što bi me nateralo da reagujem. Za nečim što bih mogla da mu gurnem pod nos, da gurnem pod nos svojim roditeljima i kažem: *Vidite? Vidite li šta je uradio? E pa, zbog toga hoću da ga ostavim.* Za nečim što će aktivirati klauzulu u našem predbračnom ugovoru.

Zato sam nastavila da tragam.

I jedne noći sam imala sreće.

Meškoljim se u sedištu i odagnavam uspomene pošto moram da se usredsredim na vožnju, jer se saobraćaj zgusnuo. Izlaz za auto-put koji vodi nazad u Baton Ruž brzo se približava. Prošlo je dvadeset minuta, i do kuće ostaje još petnaestak. Gledam na sat. Sve i dalje ide po planu. Obri bi do sada trebalo da bude na festivalu u parku pored hotela u Sent Fransisvilu.

Gubim malo vremena u neizbežnoj gužvi u Baton Ruž. Iskače mi nekoliko notifikacija na tabletu, koji stoji na suvozačkom sedištu, ali ih brzo gledam i vidim da sve mogu da sačekaju. Mada sam morala da telefon ostavim Obri – to je uređaj koji Ben prati – nisam joj dovoljno verovala da joj dam